

Gat aan zee

Het is zo stil, zo rustig, zo vérselijk saai hier. Ze heeft al een paar keer rondgekeken in hun nieuwe straat of er kinderen waren om mee te spelen, maar het lijkt wel of iedereen nog op vakantie is.

Ze mist de speeltuin voor hun oude flat waar ze altijd speelde met Mo, Sarah en Nour. Van waar ze nu zit, ziet ze alleen duinen, struiken, soms een naaldboom, en verder niets.

Sinds ze wist dat ze gingen verhuizen, is ze chagrijnig. En nu ze echt in dit gat aan zee wonen, is het alleen maar erger geworden.

Het hoogtepunt van vandaag is samen met papa bramen zoeken voor mama's nieuwe hobby: jam maken. De bramen zijn zalig zoet en zuur, donkerrood, bijna zwart. Ze moet zich bedwingen om niet steeds uit de bak naast haar te snoepen.

Ze gaat op haar rug liggen en laat de zandkorrels door haar vingers glijden. Langzaam schuiven de wolken voor de zon. Zo gaat het al de hele dag: zon, wolken, zon, wolken.

Aan zee zou het beter worden. Voor Carlos, haar broertje, dan. Hij is allergisch voor bijna alles en hier is schone lucht. Maar zij verveelt zich rot. Gelukkig is de zomervakantie over twee weken voorbij. Op school hoeft ze in ieder geval niet te bedenken wat ze de hele dag moet doen.

‘Kijk, Mira,’ roept papa. ‘Een paard.’

Hij wil zeker grappig zijn. Hier trapt ze echt niet in. Mama zou ‘Mira, un caballo, Mira,’ zeggen. Zij is Spaans. In Spanje betekent mira kijk. En caballo is een paard.

Hoog gehinnik. Doet papa dat? Zó goed kan hij paarden toch niet nadoen! Ze vliegt overeind. Daar op een heuveltje staat een wit paard met zwarte stippen. Het is net Kleine Witje, het paard van Pippi Langkous.

De wind speelt met zijn manen, zijn staart zwiept heen en weer. En dan komt ook de zon nog tevoorschijn. Weg slechte bui! Als er wilde paarden zijn, valt het hier misschien toch wel mee.

Ze trekt een pluk gras uit het zand en loopt langzaam op Kleine Witje af. Niet in zijn ogen kijken, dan schrikt-ie misschien. Dan ziet ze het hoofdstel, de loshangende teugels, het lege zadel... Dit is geen wild paard. Net zat er nog iemand op.

Als ze hem bijna kan aanraken, steekt ze langzaam haar hand naar voren. Het paard hapt heel voorzichtig het gras eraf. Ze aait zijn hals en raapt snel zijn teugels op. Een warme gloed golft achter haar borst. Een paard aaien, dat heeft ze zo gemist. Pascal borstelde ze elke dag.

Ineens trekt het paard met zijn hoofd. Ze kan hem net houden. In de verte klinkt geschreeuw.

‘Texas! Texas!’

Een jongen komt aanrennen, zwaaiend met een groot touw. Het rode sjaaltje om zijn hals wipt op en neer, goudkleurige insignes blinken op zijn hesje. Hij heeft een rare wijde overbroek aan met franjes aan de zijkanten, een grote bruine hoed hangt aan een koord op zijn rug.

Een cowboy in de duinen met een lasso. Wat een aansteller...

Het paard begint steeds wilder met z'n hoofd te trekken, hij wil steigeren, vluchten. Ze kan hem bijna niet houden. Ziet die nepcowboy niet dat hij hem bang maakt?

'Doe die lasso weg!' roept ze. 'Ik heb 'm toch al!'

De jongen aarzelt, maar hij doet het toch. Het touw verdwijnt achter zijn rug. Texas wordt direct rustiger.

'Stil maar,' fluistert ze met haar hand op zijn fluweelzachte snuit. 'Alles is goed.' Vanonder zijn lange wimpers kijkt hij haar aan. Het is net alsof hij haar begrijpt.

Ze hoort ze pas als ze vlakbij zijn. Een zwart paard komt naast Texas staan, de vrouw op het zadel pakt de teugels van haar over. Haar gezicht is bruin alsof ze altijd buiten is.

Mira doet een stap achteruit. Haar handpalmen branden.

'Hier dat touw, Storm,' zegt de vrouw. 'Ik heb toch gezegd: géén lasso!'

Dan kijkt ze naar Mira. Ze heeft nog nooit zulke lichtblauwe ogen gezien.

'Bedankt voor het vasthouden. Hoe heet je?'

'Mira.'

'Ik ben Judith,' zegt de vrouw. 'Kun je rijden?'

Ze knikt.

'Wil je morgen mee met een buitenrit? Er is nog een plekje over.'

In de stad reed ze alleen in de binnenbak. Maar wat zegt Nour ook alweer altijd? Ik heb het nog nooit gedaan, dus ik denk dat ik het wel kan. Nour is stoer. Ze mist hem.

‘Supergraag!’ zegt ze. Haar hart maakt een koprof. Een buitenrit...

Als ze papa ziet aankomen met de bak bramen onder zijn arm voelt ze een steek in haar maag. Ze is niet alleen de bramen vergeten, maar ook dat ze helemaal niet mee kan. Ze moeten hier nog zuiniger doen dan in de stad. De verhuizing heeft veel geld gekost, dat zegt mama elke dag wel een paar keer.

‘Kom, Storm,’ zegt Judith.

De jongen trekt Texas mee naar een heuveltje, zet zijn voet in de stijgbeugel en zwaait zijn been hoog over het zadel. Aan de andere kant glijdt hij er bijna weer af, hij kan net rechtop blijven.

‘Kom morgen maar langs,’ zegt Judith voor ze samen met Texas en Storm wegstapt. ‘Manege Duinzicht, 11 uur.’

Ze durft niet te zeggen dat ze niet mee kan. Gelukkig zegt papa ook niets.

Na een paar meter kijkt Judith om, haar zwarte paardenstaart zwiept over haar schouder.

‘O ja,’ roept ze, ‘je bent goed met paarden, Mira. Texas laat zich niet zo makkelijk vangen. Als dank mag je gratis mee.’

Manege Duinzicht

Ze zijn al voorbij twee bordjes gefietst. Het kan niet ver meer zijn. Aan beide kanten van de weg staan oude bomen als reuzen. Door de groene bladeren komt af en toe een zonnestraal. Eindelijk doemen de stallen op. Als ze het pad naar Manege Duinzicht oprijden, haalt een felge jeep hen in. Een cowboyhoed flitst voorbij.

Gelukkig gaat mama meteen weg nadat ze Judith haar telefoonnummer heeft gegeven.

‘Doe voorzichtig, hè?’ zegt ze als ze wegfietst.

Voor de ingang staat een zwart bord met in krijt allemaal namen erop. Bovenaan staat **STORM – TEXAS**. Haar naam staat helemaal onderaan, naast die van Josefien. Ze had zó gehoopt dat zij vandaag op Texas mocht.

Als ze achter Judith aan naar binnen loopt, waait de paardenlucht uit de stallen haar tegemoet. Het ruikt hier net als in de manege in de stad. Ze snuift de geur op. Dit is zo lekker.

Josefien is al gezadeld. Haar zwarte vacht glanst. Klak-klak-klak klinken de hoefijzers op de bakstenen als Judith haar meetrekt.

‘Stijg maar op,’ zegt ze bij een hoge kist. ‘Ik wil je even zien rijden in de binnenbak.’

Denkt Judith dat ze het niet kan? Ze doet alles wat ze zegt. Stappen, draven, een volte, van hand veranderen, in galop, stoppen bij ‘ho’. Natuurlijk kan ze rijden!

‘Ga maar vast naar buiten,’ zegt Judith als ze klaar zijn.

Josefien klik-klakt de stallen uit en loopt recht op een strook gras af.

Mira laat de teugels vieren. Overal om haar heen is het groen. Ze wist niet dat er zoveel kleuren groen bestonden.

‘Zenuwachtig?’ vraagt iemand naast haar.

De insignes blinken in de zon. Het is Storm, de nep-cowboy, met Texas.

‘Jij wel?’ Híj viel gisteren van zijn paard, denkt Mira. Ik ben er nog nooit af gevallen.

Storm geeft een ruk aan de teugel. ‘Ik ben de baas.’

Texas schrikt. Waarom mag hij op Texas als hij zo gemeen doet?

‘Zit je vaak op Texas?’ vraagt ze.

Hij kijkt haar aan alsof ze vraagt of hij zijn broek wil laten zakken. Dan barst hij uit in een hoog gehinnik.

‘Texas is van mij.’

Is het zín paard? Een jeep, een eigen paard... Zijn ouders moeten wel heel rijk zijn.

Stapvoets rijden ze het pad af. Over de weg met de dikke bomen gaat Josefien steeds harder lopen tot ze alle paarden voorbij is.

Judith komt naast haar rijden en trekt kort aan de teugels van Josefien. ‘Houd haar strak! Ze is graag haantje de voorste.’

In de duinen draaft Judith een smal pad in.

‘Volg me,’ roept ze.

Bij elke stap veert Mira omhoog. Lichtrijden is fijner dan als een zak aardappels door elkaar geschud worden. Op een heuvel wachten ze op de anderen. In de verte schittert een blauwe streep. De zee... Judith galoppeert naar beneden. Josefien gaat direct achter haar aan.

Van galop krijgt Mira altijd fijne kriebels in haar buik. Het voelt alsof ze vliegt. Als het pad overgaat in een brede zandvlakte haalt Josefien Judiths paard in. Haar manen wapperen heen en weer. Mira heeft nog nooit zo hard gegaloppeerd. Ze knijpt haar benen tegen het zadel en houdt de teugels stevig vast. Een buitenrit is eng en leuk tegelijk. De paarden voelen zich vrij, alsof ze weer wild zijn. Als ze stapvoets terugrijden, komt Texas naast Josefien lopen. Mira weet niet wat het is, maar vanaf het moment dat ze hem in de duinen zag, lijkt ze wel betoverd. Ze hoopt zó dat ze een keer op Texas mag rijden. Ze doet haar ogen dicht en galoppeert over het strand, de wind waait door Texas’ manen, fijne kriebels fladderen in haar buik.

Bij de manege staat voor iedereen een glas limonade klaar. Ze laat zich van Josefien glijden en zet haar cap af.

‘Warm, hè,’ zegt een meisje met lang blond haar.

Mira knikt. Mensen die zeggen dat paardrijden geen sport is, hebben nog nooit op een paard gezeten. Haar T-shirt is kletsnat, haar handpalmen branden en morgen heeft ze overal spierpijn. Vooral in haar benen, ze voelt het nu al.

‘Ik ben Vlinder,’ zegt het meisje. ‘Loop je mee? Andy staat naast Josefiën.’

Mira drinkt haar glas in één keer leeg en gaat achter Vlinder aan de stallen in. Josefiën loopt meteen naar haar waterbak.

‘Het ging goed, hè!’ Judith stapt de stal in en veegt het zweet van haar voorhoofd.

Mira knikt. Nu weet Judith dat ze ook buiten kan rijden.

‘Wil je op les komen?’ Judith trekt de gesp van Josefiëns zadeldriem los. Met twee handen tilt ze het zadel van Josefiëns rug.

Mira knikt. Dat gaat vanzelf. Natuurlijk wil ze dat. Maar dat kan alleen als het niets kost. In de stad verzorgde ze Pascal en mestte ze de stallen uit in ruil voor gratis lessen. Ze weet niet of dat hier ook kan.

‘Vraag je ouders maar of het mag.’ Judith loopt met het zadel voor haar buik de stal uit.

Het was zo’n fijne middag en nu ploft er een steen op haar maag. Ze weet het antwoord al. Daar is geen geld voor. Ze wil gratis en voor niets op de manege werken, ze hoeft geen les, als ze maar in de buurt van Texas kan zijn. Misschien mag ze wel voor hem zorgen.

Ze móét het vragen al durft ze het eigenlijk niet. Als Judith haar maar niet brutaal vindt. Voor ze zich kan bedenken, rent ze achter Judith aan naar de zadeldkamer.